

Copyright © 2021 Editura Prestige

Notă: Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate
în această lucrare revine exclusiv autorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STRĂINU, EMIL

Ceașescu și bomba atomică românească cu hafniu / gen bg. (rez.)
dr. Emil Străinu.... – București : Prestige, 2021
ISBN 978-606-9651-89-6

001.95

ISBN:978-606-9651-89-6

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Gen. bg. (rez.) dr.
EMIL STRĂINU
Coordonatorul Colecției
NEW ILLUMINATI FILES

CEAUȘESCU
ȘI
BOMBA ATOMICĂ
ROMÂNEASCĂ
CU HAFNIU

PRESTIGE
București – 2021

L-am cunoscut personal pe George W. Bush, cât și pe Barbara Bush, în anul 1995, când au făcut o vizită în România, și i-am însoțit pe toată perioada cât au stat în țara noastră...

Barbara Bush a murit în aprilie, 2019, iar George W. Bush, în luna decembrie, același an.

Erau entuziasmați de România și de români...

Problema principală cu care te confrunți în momentul în care intri în această zonă sunt Frica și Nesiguranța, care pun treptat stăpânire pe individ până la anihilarea uneori a propriei voințe, devenind exponentul Voinței LOR!

Intrasem într-o lume nouă... misterioasă și plină de pericole neașteptate...

Cutia Pandorei fusese deschisă...

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU CERCETAREA ROMÂNESCĂ, în DOMENIUL FIZICII ATOMICE și NUCLEARE?!

EI, BINE, A RĂMAS... O AMINTIRE!

Pentru a scrie această carte, am strâns date peste un deceniu și jumătate... Din păcate, pentru a putea apărea a trebuit cenzurată... este, de fapt, a șaptea variantă de text...

Apropo... Mai studiază CINEVA DIN ROMÂNIA FUZIUNEA LA RECE?!

EI, BINE... DA!!!

În anul de grație 2021, în Pandemia COVID-19, vremurile sunt tulburi și viitorul sumbru...

Sănătate!!!

CUPRINS

MULȚUMIRI.....	5
CEAUȘESCU – VISUL NUCLEAR	
DOSAR SPECIAL DE PRESĂ	6
ARMATA ROMÂNĂ VERSUS	
MANIPULARILE SECURITĂȚII - DSS.....	48
INTRU ÎN ATENȚIA GRUPULUI JASON	
PIERDUT ÎN JUNGLA INFORMAȚIILOR ȘTIINȚIFICE.....	58
ROMÂNIA, MAMA BOMBEI CU HAFNIU.....	68
MIRAJUL - BOMBA CU HAFNIU	82
CÂND AMERICANII SE LAUDĂ, IGNORÂND	
ISTORIA ȘTIINȚEI.....	88
START DRONELOR BIONICE	112
ARE ARMA CU IZOMERI O EXISTENȚĂ	
DEJA STRICT SECRETĂ?!.....	126
UN LABORATOR SECRET	
ADÂNC, ÎN INIMA LOS ALAMOS-ULUI	
NUMAI CINE AJUNGE ÎN DEȘERTUL NEW MEXICO	
POATE ÎNȚELEGE CU ADEVĂRAT	147
RELIGIA IZOMERILOR	
CREZI ÎN IZOMERI?!?!	182
ULTIMA REȚETĂ: PSIHOTRONICA ȘI HAFNIUL.....	205
LUCRURILE ÎNFRICOȘĂTOARE	
VIN ÎN AMBALAJE MICI.....	221
USA – COMPLEXUL MILITAR INDUSTRIAL	266
O BOMBĂ CA O / ȘI / O RUGĂCIUNE.....	276
MAMA TUTUROR BOMBELOR MURDARE	304

ȘTIINȚA PERIFERICĂ ÎȘI IA ZBORUL SPRE MARILE

UNIVERSITĂȚI ȘI DARPA	346
BINE AȚI VENIT ÎN DARK WORLD!	378
EXPLOZIE SAU FIASCO.....	392
SFÂRȘITUL HAFNIULUI?!	420

CEAUȘESCU – VISUL NUCLEAR DOSAR SPECIAL DE PRESĂ

Scriu despre Nicolae Ceaușescu, primul Președinte din istorie al României, care a fost executat de un Tribunal nelegal, stabilit ad-hoc din persoane în mare parte neavizate în domeniul justiției și cu nerespectarea totală a procedurilor de judecată legală, inclusiv asupra modului de executare a sentinței.

Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România, a fost executat în urma unui simulacru de proces în Ziua Sfântă de Crăciun, 25 Decembrie a anului 1989.

Avea foarte multe păcate pentru care putea plăti, dar a fost executat pentru fapte imaginare, manipulate și care nici azi nu pot fi demonstrate ca reale...

Aceasta carte se va referi la unul din „cuietele“ ce au contribuit decisiv la sicriul sau și drumul spre execuție – Dosarul Bombei Nucleare Românești.

Nicolae Ceaușescu a visat să facă din România o mare putere mondială, care să intre în clubul select al statelor posesoare de arme atomice. Eforturile sale au fost zădărnice însă atât de URSS, cât și de Statele Unite în deceniul 1975-1985, România rămânând în prezent un stat care folosește energia atomică numai în scopuri pașnice.

Programul nuclear românesc a început în anii '50 și a fost, inițial, unul pașnic, pentru uz civil.

Pe 22 aprilie, 1955, URSS a încheiat cu România un acord bilateral, prin care se angaja să îi furnizeze asistență nucleară în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri civile.

Ca urmare, România a primit o serie de echipamente și tehnologii nucleare sovietice. Ulterior, liderii comuniști români au dezvoltat și ambiții militare în domeniul nuclear.

În 1962, după câteva runde de negocieri, URSS a acceptat să îi furnizeze României și proiectile nucleare, însă promisiunile nu s-au mai concretizat, ca urmare a Crizei rachetelor din Cuba, care a avut loc în octombrie același an. Infrastructura nucleară a României – care astăzi este limitată exclusiv la programul nuclear civil – s-a dezvoltat în timp, pe măsura creșterii ambițiilor conducerii comuniste de la București. Refuzul sovieticilor din anii '60 i-a determinat pe români să-și îndrepte atenția către statele occidentale, printre care s-au numărat SUA, Marea Britanie, Canada și Franța, pentru a obține tehnologia și echipamentele necesare.

Totuși, România a desfășurat și unele activități care au intrat în contradicție directă cu angajamentele internaționale asumate de țara noastră, semnatară a Tratatului privind Ne proliferarea Armelor Nucleare (NPT) din 1 iulie, 1968.

Pe 30 ianuarie, 1970, România comunistă a ratificat NPT, un acord global, care se bazează pe trei „piloni“ principali:

- dezarmarea nucleară;
- prevenirea proliferării armelor tehnologiilor nucleare;
- promovarea cooperării în domeniul utilizării pașnice a energiei nucleare.

În decembrie, 1985, regimul Ceaușescu a autorizat realizarea unor experimente nucleare secrete la Pitești, în vederea studierii posibilității de a crea arme nucleare/bombe nucleare.

Aceste acțiuni au fost dezvăluite abia în anul 1992 de către

noile autorități române Agenției Internaționale pentru Energie Atomică — organizație înființată sub egida ONU în 1957, cu sediul la Viena. „Experimentele au avut loc la Pitești, în laboratorul de examinare postiradiere (LEPI), achiziționat de la firma franceză Ateliers et Chantiers de Bretagne.

Scopul lor a fost să determine capacitatea specialiștilor români și a infrastructurii de la acel moment de a separa plutoniul, ceea ce ar fi fost util în eventualitatea în care România ar fi obținut o instalație-pilot sau una la scară industrială.

Specialiștii care au luat parte la aceste experimente au fost Dr. M. Ciocănescu, directorul Secției de Reactori și Celule Fierbinți din cadrul Institutului de Cercetări Nucleare (ICN), Dr. N. Perescu, cercetător chimist în cadrul ICN, și Dr. N. Andreescu, directorul Institutului pentru Reactori Nucleari Energetici“, explică cercetătoarea Eliza Gheorghe, autoarea studiului „Proliferation and the Logic of the Nuclear Marketplace“.

Blocată și de SUA, și de URSS, România a fost împiedicată să achiziționeze instalații speciale pe piața nucleară de Statele Unite ale Americii și de URSS, deși, la un moment dat, SUA începuse negocierile pentru o colaborare cu România comunistă în domeniul nuclear.

„SUA a avut intenția, în timpul Administrației Nixon și Administrației Ford, să vândă României un laborator pentru separarea plutoniului, tocmai pentru a preveni alte țări să devină furnizori“, explică cercetătoarea Eliza Gheorghe.

De altfel, multe țări nu au putut să-și fabrice sau să achiziționeze armament nuclear din cauza celor două mari superputeri.

Pentru a bloca din fașă orice tentative nucleare din partea unor state, marile rivale din timpul Războiului Rece au fondat împreună o organizație cu puteri sporite.

„Instrumentul prin care SUA și URSS au reușit să oprească transferurile de instalații pentru îmbogățirea uraniului și/sau reprocesarea plutoniului se numește Grupul Furnizorilor Nucleari.

Scopul acestei organizații era să coordoneze politicile de exporturi de tehnologie nucleară ale statelor membre și să prevină astfel cumpăratorii, precum România anilor '70, să manipuleze piața“, susține cercetătoarea.

Statele Unite ale Americii și Uniunea Sovietică au blocat piața liberă nucleară și, implicit, încercările României de a obține armament nuclear, în acest efort trecând adesea peste orice rivalitate istorică, ideologică și de influență:

„SUA și URSS au împiedicat România să obțină armament nuclear prin blocarea accesului la tehnologia de îmbogățire a uraniului și de reprocesare a plutoniului. Cele două superputeri au început să acționeze împreună, în vederea creării și consolidării Grupului Furnizorilor Nucleari încă din 1975.

Însă procesul de coordonare a durat câțiva ani, timp în care au acționat separat în anumite instanțe, precum încercarea SUA de a-i vinde României laboratorul pentru separarea plutoniului“.

Exista riscul ca România să aibă bomba nucleară și să devină o putere nucleară...

Dacă România ar fi reușit să obțină armamentul nuclear, raportul de forțe din Europa, și nu numai, s-ar fi putut modifica simțitor.

Intrarea României în rândul țărilor deținătoare de armament nuclear ar fi avut repercusiuni inclusiv în interiorul Pactului

de la Varșovia, sistemul de alianță încheiat de țările comuniste. Re., Obținerea acestui tip de armament de către România ar fi produs o criză în sânul Pactului de la Varșovia.

Există probabilitatea că URSS ar fi lansat un atac preventiv, menit să elimine un incipient arsenal nuclear românesc.

Momentul cel mai vulnerabil pentru un stat care dorește să obțină armament nuclear este perioada de început, când încă nu posedă rachete cu rază de acțiune suficient de lungă și un arsenal suficient de amplu pentru a compensa o potențială pierdere suferită în urma unui atac preventiv.

România avea rachete operativ tactice cu rază mică și medie de acțiune de până la 300 de kilometri... dar toate tipurile existente proveneau din URSS...

De asemenea, MICM împreună cu Centrul de Cercetări al Armatei primiseră ordin de la Ceaușescu să proiecteze, să testeze și să producă rachete cu rază medie de acțiune... deci se lucra intens la acestea...

Întrucât Uniunea Sovietică era profund ostilă ideii ca alte țări socialiste să devină state posesoare de arme nucleare, nu este greu de imaginat o intervenție armată, căreia România nu i-ar fi putut face față. Obținerea unei arme nucleare de către România ar fi putut „să afecteze totuși raportul de forțe între statele mici din cadrul Pactului de la Varșovia, putând duce la o reacție în lanț în această parte a lumii“, analizează Eliza Gheorghe.

În cazul în care ar fi ajuns să dețină armament nuclear, România nu ar fi fost expusă doar din Est. Statele Unite ale Americii ar fi putut, la rândul lor, să ia în calcul o intervenție în forță, chiar dacă riscurile cele mai mari rămâneau din partea URSS.

„Există o probabilitate, deși foarte scăzută, ca și SUA să fi decis să intervină militar împotriva regimului lui Nicolae Ceaușescu și al unui posibil arsenal nuclear românesc, având în vedere înrăutățirea relațiilor româno-americane spre sfârșitul Războiului Rece. „Consecințele unei astfel de intervenții ar fi fost dezastruoase pentru Pactul de la Varșovia și ar fi dus, probabil, la colapsul prematur al acestei organizații.“

De ce și-ar fi dorit Ceaușescu bomba nucleară? În cazul în care România ajungea în posesia unui astfel de tip de armament, ce țări ar fi putut fi vizate, în condițiile în care Nicolae Ceaușescu visa să transforme țara într-o mare putere?

Date fiind tensiunile dintre România și URSS, de la sfârșitul anilor '60, după invazia Cehoslovaciei de către armatele Pactului de la Varșovia, sub conducerea și la inițiativa sovieticilor, o variantă plauzibilă ar fi ca Uniunea Sovietică să fi fost cea vizată de bomba atomică a lui Ceaușescu.

Eliza Gheorghe nu crede totuși că aceasta ar fi fost traiectoria istoriei: „Mulți specialiști consideră că inamicul numărul unu al României ar fi fost Uniunea Sovietică. Conform acestei ipoteze, România ar fi folosit o armă nucleară pentru a se proteja în fața unei invazii sovietice, precum cea din Cehoslovacia anului 1968.

Dacă aceasta ar fi fost într-adevăr situația, liderii români nu ar fi mărturisit conducerii sovietice, în 1967, că dacă ar avea mijloacele necesare, probabil ar încerca să fabrice o armă nucleară“.

Ceaușescu, de altfel, a căzut de acord cu Brejnev, în decembrie 1967, să achiziționeze un reactor de putere, de fabricație sovietică, ceea ce nu ar fi fost posibil dacă Moscova ar fi fost dușmanul de temut al României. Acest lucru nu

înseamnă că relațiile româno-sovietice au fost lipsite de turbulențe.

Dimpotrivă, în repetate rânduri, întâlnirile dintre conducerea PCR și conducerea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice se lăsau cu scânteii.

Liderii de la București au exploatat aceste tensiuni pentru a-și construi o imagine de apărători ai interesului național.

Acest leitmotiv a fost preluat de majoritatea istoricilor români și de o bună parte a celor din străinătate, după 1989.

Situația a fost cu totul alta. România a colaborat, de multe ori pe ascuns, cu Uniunea Sovietică, oferind transferuri de tehnologie vestică sau informații strategice în schimbul indulgenței Moscovei.

„Am fost surprinsă să descopăr cum, într-o conversație dintre Nicolae Ceaușescu și Kim Ir Sen din 1975, liderul PCR îl îndemna pe liderul nord-coreean să colaboreze cu România, în vederea construirii unei bombe nucleare“.

Eliza Gheorghe cercetătoare: în 1955 este anul în care România și URSS au semnat un acord pentru ajutorarea în domeniul utilizării energiei atomice în scopuri pașnice.

Dar probabil numai pe fondul bolii sale, grandomania l-a făcut pe Nicolae Ceaușescu să declare în 1989:

„Tehnic, avem această capacitate, dar... suntem hotărâți să luptăm împotriva armelor nucleare“.

Intențiile lui Nicolae Ceaușescu de a obține arme atomice nu au fost trecute cu vederea de presa internațională, mai ales atunci când liderul român nu se sfia să vorbească deschis despre chestiunea potențialului nuclear al României.

O astfel de declarație a fost publicată pe 16 aprilie, 1989, de agenția de presă Associated Press, sub titlul „Președintele

spune că România are potențial pentru arme nucleare“: „Președintele român Nicolae Ceaușescu a admis public faptul că țara sa are potențial să facă arme nucleare. «Putem produce orice fel de echipament și utilaje, lăsați-ne să fim competitivi cu cele mai bune produse fabricate în lume», a spus el, citat de agenția de presă oficială Agerpres.

«Într-un singur domeniu nu vrem s-o facem – acela al armelor nucleare. Tehnic, avem această capacitate, de asemenea, dar... suntem ferm hotărâți să luptăm împotriva armelor nucleare»“.

Declarația a venit în urma unor rapoarte neconfirmate:

„Că Nicolae Ceaușescu a menționat capacitățile nucleare ale României liderului comunist ungar Karoly Grosz, într-o întâlnire din august, din orașul românesc Arad“.

Ungaria se simțea amenințată în planurile sale expansioniste revizioniste.

Experimentele nucleare secrete ale României au fost dezvăluite de autorități în anii '90, însă țara noastră a fost implicată și în alte evenimente clandestine în perioada comunistă, așa cum reiese dintr-o știre publicată de cotidianul „The New York Times“.

Pe 30 aprilie, 1990, americanii titrau: **„România este raportată în tranzacții nucleare cu India“.**

Reporterii publicației newyorkeze relatau despre o dezvăluire cu privire la activitatea guvernelor comuniste, în care România a arătat că regimul Ceaușescu a redirecționat necorespunzător o sursă de apă grea, de proveniență norvegiană către India.

„Recent, oficialii români au informat Norvegia că în 1986, un transport de apă grea norvegiană, care poate fi

un ingredient esențial în fabricarea de arme nucleare, a zburat din România în India, a declarat Sigrid Romundset, o purtătoare de cuvânt pentru Ministerul Afacerilor Externe norvegian“, relatează „The New York Times“.

„Dezvăluirea românească ajută la soluționarea unui mister vechi de doi ani, cu privire la transportul de apă grea norvegiană, care fusese destinat utilizării în România. Aceasta vine după alte știri recente, făcute publice de liderii Europei Răsăritene, cu privire la practicile ascunse ale guvernelor anterioare. De pildă, președintele Cehoslovaciei, Vaclav Havel, a spus că fostul guvern comunist de la Praga a transportat 1.000 de tone de explozibil Semtex în Libia“.

În continuarea poveștii cu apa grea norvegiană, cotidianul relatează că cele 12,5 tone de apă grea fuseseră destinate utilizării în două reactoare nucleare civile, pe care autoritățile române plănuiau să le construiască.

Însă norvegienii au început să suspecteze faptul că România le vânduse unei alte țări, pentru a fi folosite într-un program de armament nuclear.

„După prăbușirea regimului Ceaușescu, noile autorități române au informat Norvegia că transportul de apă grea din 1986 a zburat din România la Bombay, India“, scriau americanii.

În momentul în care norvegienii au ridicat problema apei grele față de autoritățile indiene, acestea au evitat să aibă vreo reacție oficială.

„Norvegia ar trebui să-i ceară Indiei să pună apa grea sub inspecție internațională sau să o returneze Norvegiei“, declara în 1990 Gary Milhollin, profesor de Drept la Univer-

sitatea din Wisconsin și expert în proliferarea armelor nucleare, cel care a alertat poliția norvegiană cu privire la posibilitatea ca apa grea să fi fost deturnată din România spre India.

„Spre deosebire de Iran, România n-a reușit să construiască instalații nucleare la scară industrială“. „Amibițiile nucleare ale regimului comunist din România nu au fost în întregime pașnice. Printre planurile discutate de Nicolae Ceaușescu apare și acela de a construi propria bombă atomică“.

Aceasta este concluzia Elizei Gheorghe, autoarea studiului **„Proliferation and the Logic of the Nuclear Marketplace“** – **„Proliferarea și Logica Pieței Nucleare“**, în care analizează și acest subiect controversat din istoria României.

Lucrarea sa a apărut în revista academică **„International Security“**, una dintre cele mai bine cotate la nivel mondial și publicată de două dintre cele mai cotate universități ale lumii, **Harvard și Massachusetts Institute of Technology (MIT)**.

Eliza Gheorghe a lucrat timp de 10 ani la **„Proliferarea și Logica Pieței Nucleare“**.

Eliza Gheorghe este lector în Departamentul de Relații Internaționale de la Universitatea Bilkent din Ankara și a studiat la unele dintre cele mai importante universități din lume – are studii doctorale la Universitatea Oxford și studii post-doctorale la Cornell, Harvard și Yale, după ce a obținut licența la Facultatea de Științe Politice din cadrul Universității București, ca șefă de promoție.

Pentru a realiza acest studiu, româncea a dus o muncă de documentare de zece ani, cercetând Arhivele Naționale Istorice Centrale (ANIC), dar și pe cele americane, britanice,